

Principiants

★★★★

Raymond Carver

Empúries / Anagrama
296 / 320 pàg. 19 €

Amants de les polèmiques, de les dobles i triples lectures, curiosos d'allò que s'amaga rere la publicació d'un llibre, tataners de les baralles entre autors, editors, vidues i agents literaris, esteu d'enhorabona! Acaba d'arribar a les llibreries la que ens diuen que és la versió original de *De què parlem quan parlem de l'amor*, aquell recull de contes del cada cop més llunyà 1981, on Raymond Carver va abocar la (poca) sang que li quedava a les venes per descriure com ningú la devastació que pot arribar a causar l'alcohol en allò tan bonic que anomenem amor o, millor encara, vida de parella. Eren uns contes curts, duríssims, i el seu estil ha estat imitat –i mai igualat– durant quasi trenta anys. Parelles que es trencaven en motels sordids de carretera, exmarits psicòpates que intentaven calar foc a la casa per Nadal, homes i dones comportant-se com autèntics animals; tot plegat molt

edificant, i ben regat per l'omnipresent gintònic. Però es veu que no en sabíem res, de la veritat: es veu que va ser un editor –el també novel·lista Gordon Lish–, qui va retallar-los tant i tant, qui va eliminar dos de cada tres adjectius, qui va canviar els títols de tots els contes, qui va ser, en definitiva, més "carveria" que el mateix Carver! Un cop s'han recuperat els originals d'una fosca biblioteca universitària nord-americana, s'ha decidit que era de justícia publicar-los sense la tisora editorial. Sàvia decisió o heretgia? Això només us correspon als lectors de decidir-ho.

Carver és tan bo, que, fins i tot una mica allargassat com és ara, aguanta, il·lumina, deprimeix i ensenya el camí de la pura literatura. He escrit pura? Potser volia dir dura, però tant li fa: llegiu Carver, regaleu-lo als vostres estimats, però, sobretot, utilitzeu-lo com a antídoto contra aquesta versió edulcorada del món que ens volen encolomar. Aneu amb compte, però, que no us passi com al final dels contes, allà on quasi sempre un personatge s'atura un instant i nota que l'envaeix un sentiment inexplicable: de felicitat, de tristesa, quasi sempre de desconcert. Se'n diu lucidesa, i diuen que l'alcohol, al final de tot, just abans de matar-te, te'n dóna, i molta. Esteu avisats. –*Marina Espasa*